

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. înv. primar Murgoci Emilia Loredana
Școala Gimnazială „Gh.Pătrașcu” Buruienești, jud. Neamț

Schimbările în societate au determinat o redefinire a rolului școlii și cadrului didactic în educarea copiilor. Rolul profesorului de a fi doar „instructor” de scris, citit, calcule aritmetice și cunoștințe despre fizică, chimie, istorie sau geografie țin deja de un trecut îndepărtat. Creșterea socială, emoțională, fizică și cognitivă a copilului este fundamental suprapusă procesului educațional, în cadrul căruia, cadrul didactic trebuie să se focalizeze pe întâmpinarea tuturor nevoilor copilului. În acest context, profesorul singur nu își mai poate asuma responsabilitatea educării copilului fără a avea un partener fundamental în afara școlii – părintele, și fără a accesa contexte de învățare proprii adultului care să îi faciliteze dezvoltarea acelor competențe necesare pentru asigurarea condițiilor de creștere socială și emoțională a copilului.

Implicarea simultană în programe de educație pozitivă a profesorului și părintelui care veghează la dezvoltarea aceluiași copil devine o premisă importantă pentru asigurarea coerenței și unității de principii, valori, metode și tehnici educaționale care îi vor da copilului un sens de stabilitate, predictibilitate, siguranță și încredere în cei doi adulți care îi jalonează dezvoltarea: părinte și profesor. Este sarcina cadrului didactic să preia inițiativa și responsabilitatea dezvoltării de parteneriate eficiente școală – familie.

Profesorul trebuie nu doar să motiveze părintele, ci să creeze oportunități concrete de implicare eficientă, pentru că, atunci când părintele se implică, familia și ceea ce se întâmplă acasă, facilitează învățarea deplină. Construirea și implementarea la nivelul școlii în care funcționează de programe de educație pozitivă după modelul și principiile de bună practică, oferă cadrului didactic oportunitatea perfectă de a invita părintele într-un spațiu comun și pozitiv de învățare despre nevoile copilului său și despre ce ar trebui să facă orice părinte pentru satisfacerea corectă și sănătoasă a acestor nevoi.

Ultimii ani au adus cu ei o nouă percepție în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat. Înțelegem acum că familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii. Modul în care sunt crescuți contribuie la formarea concepției fundamentale a copiilor despre ei înșiși. Nimic nu este mai important.

Copiii sunt cea mai mare resursă umană a oricărei culturi. Viitorul lumii depinde de concepția pe care o au copiii despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane. Dar există o criză a familiei în ziua de azi. Aceasta ține de regulile noastre de creștere a copiilor și de procesul desfășurat de-a lungul mai multor generații prin care familiile perpetuează aceste reguli.

Educația părinților în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie și în societatea românească contemporană este deosebit de necesară o asemenea intervenție. Prin informarea și educarea părinților se pot preveni multe conflicte în viața de familie, care uneori pot ajunge la situații ireversibile. Copiii pot fi drăgălași, dar și obositori. Educarea copiilor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă. Un părinte poate fi mai bun decât altul, dar toți părinții au nevoie de sfaturi și sprijin. Părinții consideră în general educația ca dificilă atunci când copilul prezintă un comportament care pentru ei este inacceptabil sau atunci când copilul nu

îndeplinește cererile pe care părintele le adresează. În asemenea situații părinții se supără, sunt iritați sau se simt neputincioși. În unele cazuri părinții ajung chiar să-și urască copilul din cauza comportamentului său inacceptabil.

Relația cu copiii se caracterizează printr-un schimb de experiență: părinții influențează copiii și invers. Dacă părintele își urăște propriul copil, atunci copilul se urăște pe sine. Dacă părintele are o impresie negativă despre copilul său și spune că nu se așteaptă la “nimic bun” de la el, atunci copilul își va crea aceeași impresie negativă despre sine și într-adevăr nu va ieși nimic bun. Astfel poate lua naștere o spirală negativă. Părinții au probleme (se simt neputincioși, frustrați, dezamăgiți, incapabili să gestioneze situația), iar dezvoltarea copilului este amenințată (copilul prezintă probleme de comportament, probleme emoționale).

Informațiile despre educație și sprijinul ce trebuie acordat copiilor pot duce la prevenirea problemelor ulterioare de educație și pot duce la rezultate pozitive atât pentru părinți, cât și pentru copiii respectivi în dezvoltarea lor.

În ultimul deceniu s-a dezvoltat un număr impresionant de metode și programe pentru părinți având ca scop informarea sistematică și specifică în domeniul educației copiilor.

Bibliografie

„*Educați așa!* – Suport de curs pentru specialiștii care lucrează în domeniul educației părinților”, Fundația COPIII NOȘTRI, București, aprilie 2011